

Taisin itkeä hieman ennen kuin kuolin. Korista vaimeasti räpytellen silmiäni kuin parvi kituvia varpusia. Voit varmasti kuvitella sen, hetken, jolloin poistut tästä maailmasta. Sinuun sattuu, yhä enemmän ja enemmän kunnes et pysty enää hengittämään. Tartut kiinni siivottomista lakanoistasi, joita kukaan ei ole pessyt pitkään aikaan. Tärisevät tuskasta ja pelosta, kunnes kipu muuttuu punaiseksi kauhuksi. Jännität koko vartalosi, taivut kaarelle kuin viritetty jousi. Pelkäätkä, tunnet kauhua, näet pullistuvien, verestävien silmiesi takaa huoneesi katon ja toivot lohtua, armoa ja siunausta. Kunnes et enää kestä ja mielesi räjähtää sirpaleiksi pimeyteen. Kuolet yksin, ilman saattajaa. Kuolet suurissa tuskissa, ilman lohduttajaa. Kuolet ja katoat. Mutta niin se ei ole. Kuolet ja katoat, mutta pysähdyt. Minä pysähdyin, ainakin lopulta. Nousin pimeästä välähdyksenä. Näin huoneen ja siellä istuvan hoitajan. Näin ilmassa leijuvia pölyhiukkasia. Näin pöydän ja ikkunan. Näin kaiken kirkkaasti ja tarkasti. Oli aamu. Hoitaja silitti hiuksiani, peitteli minut kuin lapsen ja poistui huoneesta. Katsoin ulos ikkunasta, ulkona ilma värähteli harmaana. Katsoessani taivaalle taittui auringon valo edessäni säikeiksi muodostaen kirkkaita, pieniä valopyörteitä. Nopeita ja hitaita. Satoja, tuhansia, ilmestyen ja kadoten. Nousin ylöspäin, korkealle. Jäin istumaan näkymättömälle tuolille kaupungin yläpuolelle. En saanut kiinni ajatuksesta, mutta tunsin ikävää. Päivä kului, ehkä kaksi tai viisi. Oletko koskaan ollut kesällä kumiveneessä tyynellä järvellä, antanut veneen keinua vapaana ja katsonut ylös sinistä taivasta? Muistin lapsuuden, jolloin tyyni järvi oli ympärilläni. Taivas oli luonani ja järven kehto oli sydämeni. Kuulin kuiskauksen ja laskin käteni veneen reunalta veteen. Viileä neste puhui elämästä. Tunsin ikävää. - Peittele minut, sanoi lapsi. - Peittele ja kerro satu. Huoneessa oli kylmä. Surulliset silmät katsoivat minua anovasti täynnä hiljaista surua, jollaista lapsi ei saisi tuntea. - Huomenna, kuulin kuiskaavani. Lähdin pois, lähdin pois. Tuhat ja miljoona kertaa. En halunnut katsoa enempää. Vain suru voi taipua ihmiseksi, sillä ilosta jäljelle jää vain syyllisyys. Kuulin huutavani. Kuolemakin viisasteli minulle. Tunsin puristuvani yhä pienemmäksi ja aamut nousivat nyt nopeammin. Miksi minä olin yksin? Kuu hyräili olkapäälläni surullista laulua, sen iho väreili maan ilmakehän hyväillessä sitä kuin kevyt tuulenvire. Taisin vain kuvitella, mutta minä hymyilin. Lensin pois kaupungista, yli peltojen, yli suuren meren ja vuoren. Laskeuduin aukealle, jossa puut elivät syksyn viimeisiä hetkiä. Silti niiden keltaisten lehtien seassa näkyi vielä aavistus vihreää. Aukean reunalla seisoj pienen tyttö joen varrella keppi kädessään. Tyttö uitti kepillä kaarnalaivaa. Laskeuduin hänen vierelleen. Tyttö ei nähnyt minua, laski vain kepin kädestään, otti taskustaan pienen nukan ja antoi sille suukon. Puusta putosi lehti. Tyttö oli minun tyttäreni. Sanoin itselleni, että on aika lähteä. On aika unohtaa. Mutta minne muualle minä olisin voinut muka mennä? Seurasin tyttöä - mikä hänen nimensä nyt olikaan - sillä kuolema saa unohtamaan asioita. Kävelin hänen kanssaan kotiin. Katsoin kun hän nukkui, kävi koulua ja kasvoi. Istuin hänen vierellään töissä ja vapaa ajalla. Inhosin hänen poikaystäviä ja eroja. Hän oli pieni tyttöni silti. Yritin nostaa hänet öisin syliini, mutta hän liukui sormieni läpi. Olisin itkenyt, olisin itkenyt, jos olisin vielä osannut. Minulla oli suunnaton ikävä häntä. Tyttö kasvoi, hänestä tuli vanha. Nyt istuin häntä vastapäätä pienessä yksiössä lähellä rautatietä. Tytöllä oli paha olla. Hän oli yksinäinen ja väsynyt. Kuljin silti yhä hänen kanssaan. Kauppaan, lääkäriin, lääkäriin, taas kauppaan ja rannalle. Hän löysi rannalta puusta pudonneen oksan ja pyöritti sen kärjellä vettä. Vedessä oli joskus uinut kaarnalaiva. Illalla tyttö katsoi pitkään itseään peilistä, vaihtoi vaivalloisesti päälleen yöpuvun ja meni nukkumaan. Tytön silmät olivat auki, eivätkä ne menneet enää kiinni. Hän ei tullut luokseni. Öisin kirkuvat valot vaelsivat taivaalla, aamuisin aurinko otti ne kiinni. Kuuntelin kun maa puhui. Lensin silloin tällöin kuun pinnalle, piirsin sen pintaan näkymättömiä kuviota ja kuvittelin nukkuvani säihkyvien pölyhiukkasten ympäröimänä. Eräänä päivänä katsoin auringon valossa välkehtivää, kaukaista merta. Lensin

takaisin maahan, sen pinnan alle ja pohjaan asti. Siellä valaat olivat kerääntyneet parveksi lähelle toisiaan. Luulin ensin, että ne nukkuivat mutta ne olivatkin kaikki kuolleita. Nousin ylemmäs, kuljin virran mukana kohti etelää. Kaikkialla ympärilläni merihevoset, korallit, kalat ja delfiinit leijuivat elottomina ruumina. Pimeys lähestyi ja koko meri mätäni. Elämän valo oli poissa. Kuljin vielä kauemmas, nousin viimein suuren mantereen rannalla ylös ja katsoin ympärilleni. Näin miten palmut huojuivat hitaasti pitkien varjojen täyttämällä rannalla. Kaukana horisontissa vaelsi laiva. Nuori poika istui kivellä ja söi halkaistun kookospähkinän hedelmälihaa sormillaan. Hän katsoi minua suoraan silmiin ja lopetti syömisen. - Kuka olet, hän kysyi. Minä en osannut vastata, seisoin vain liikkumatta paikoillani. Poika näytti pelokkaalta, heitti kookospähkinän maahan, nousi seisomaan ja alkoi perääntyä hitaasti. - Oletko Abiku, oletko Abiku, poika hoki, alkoi itkeä ja heittäytyi maahan kasvoilleen. Pysyin yhä paikoillani, maistoin pelon ja mieleni lähestyi maailmaa. - En ole Abiku, minä vastasin. Mutta ääntä ei tullut, eivätkä huuleni liikkuneet. Ajatus oli vain synkkä ulina pojan korville ja hän huusi kauhusta. Minä peräännyin hieman ja odotin. Tuuli nostatti rantahietikolle pieniä pyörteitä ja tasoitti hiekan sileäksi kuin silkki. Aurinko kellui vielä horisontissa punaisena, eikä pilviä näkynyt. - Se on täällä, sanoi poika. Hän oli noussut istumaan hiekalla, mutta roikotti päätään alaspäin kuin kuolemaa tekevä koira. - Tiedän kuka olet. Olet tuonut meille ruton ja kauhistuksen, nälän ja pimeyden. Olet tehnyt maailmasta sairaan ja nyt olet tullut hakemaan minua. Poika nosti kätensä minua kohti ja käänsi ranteensa näkyviin kuin uhrilahjaa tarjoava olento. - Vie minut pimeyteen, poika pyysi alistuneena. Mutta en halunnut kuunnella. Tulin esiin varjoista ja asetuin suoraan pojan eteen. Poika luuli, että olin kuolema. Ei. Ei kuolema, vaan jokin muu. Jokin, joka oli sitäkin pahempaa. Jokin, joka ottaisi hänen sielunsa. Jokin, joka söisi koko maailman. Lähdin pois, enkä katsonut enää taakseni. Maailma oli loppumassa. Saavuin suureen maahan, jossa oli kolme kaupunkia. Ne kaikki seisoivat rinnakkain valtameren reunalla, katsoivat väsymättä kauas levottoman ulapan horisonttiin ja olivat ylpeitä itsestään. Mutta syvällä niiden sisällä kalvoi pelko, kateus ja epäluulo. Yötä päivää niiden valvovat silmät seurasivat toistensa elämää, tarkkailivat toisiaan ja kadehtivat toistensa menestystä ja rikkauksia. Suuria linnoja rakennettiin jokaiseen kaupunkiin. Keksittiin ihmeitä, opittiin lentämään ilman siipiä, elämään veden alla ja synnyttämään lapsia ilman äitiä. Elämä kukoisti, vaikka pinnan alla kyti liekki, joka kasvoi päivä päivältä yhä suuremmaksi. Syntyi lapsi, joka oli erilainen. Silloin kun satoi, muuttui sen iho siniseksi. Kun taas aurinko paistoi, levisi sen iholle läpikuultava, vaaleanpunainen, suomuinen kalvo. Sen merenvihreät silmät hohtivat kuin tuliset smaragdit ja hiukset hulmusivat vuorotellen mustina ja valkoisina kuin valossa kiiltävä kameleonttimetalli. Sillä oli suussaan tulen henki ja mieli oli kirkas kuin valkoinen aurinko. Lapsi kasvoi. Kaikki halusivat nähdä lapsen, joten se nostettiin kultaselle alttarille ja suojattiin teräksellä ja lasilla. Lapsi oppi puhumaan ja kaikki kuuntelivat. - Maailma syttyy pian tuleen, se sanoi ja nosti kätensä ylös taivaalle. - Mitä voimme tehdä, jotta pelastumme, kaikki kysyivät. Mutta lapsi ei vastannut, pudisti vain päätään ja sanoi uudelleen: - Maailma syttyy pian tuleen! Kaupungit pelkäsivät ja syyttivät toinen toistaan aikeista tuhota maailma. Ne sulkiput rajat, nostivat aseet ylös, huusivat ja messusivat. Ihminen tietää kohtalonsa. Ei pahasta tai vihasta, vaan pelosta ja heikkoudesta kävi synkkä ennustus toteen. Syttyi suuri sota ja niin paloi maa, niin kiehuivat maailman meret ja niin kuihtui ihmisen suku. Kukaan ei tullut luokseni. Lähdin pois kuolleesta maasta. Lensin ylös avaruuteen, lensin kauas pois. Lensin ohi Jupiterin ja läpi Saturnuksen renkaiden. Aika kului. Istuin Titanin dyyneillä ja uin sen metaanijärvien syvänteissä, kunnes jatkoin taas matkaani. Pysähdyin Neptunuksen luona, istuin sen myrskyävän tuulen harjalle ja hyväilin sen kristallisen pinnan kiteitä. Lensin ohi Cereksen, lensin ohi Pluton, lensin ohi Oortin pilven ja pois

aurinkokunnasta. Suuri hiljaisuus valtasi kaiken. Päätin mennä yhä kauemmaksi. Suuntasin pois linnunradan tähtijoukoista, pois galaksiseinämien virroista kohti pimeyttä, kohti kaukaisia ja pimeitä avaruuden syövereitä. Vuosisadat ympäröivät minut. Vuosituhannet olivat vain pieniä tiukuja. Näin miten galaksivirrat hengittivät ja kutoivat elämän seittinsä suureen universumiin. Kuljin läpi mustien aukkojen ja vaelsin suuren attraktorin kiihtyvässä virrassa. Näin miten tähdet syntyivät ja kuolivat. Näin miten universumi väsyi. Tunsin, että pimeys on tulossa. Pysähdyin keskelle suurta pimeän aineen keskittymää. En osannut nukkua, mutta vieläkin uneksin elämästä. Muistin, että minulla oli joskus ollut tytär. En enää halunnut matkustaa. Näin miten avaruus hiljeni ja sen valot sammuiivat. Olin silti yhä näyttämöllä, keskellä pimeää teatteria, josta suuri näytelmä on loppunut. Pimeys levisi ympärilleni. Olin ajatus keskellä pimeää ikuisuutta. Kauanko vielä, kauanko vielä olisin olemassa. Oliko tämä minun kadotukseni, rangaistus jostain maallisesta virheestä? Aika kului. Aika kului. Ikuisuus on pitkä aika.